

Universitätsbibliothek Wuppertal

Thésaurus tēs Hellēnikēs glōssēs

Estienne, Henri

Parisiis, 1833

Vorwort

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1394](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1394)

PRAEFATIO

GUILIELMI ET LUDOVICI DINDORFIORUM.

OPERÆ a nobis repetendo Henrici Stephani Thesauro impensæ ratio quadri-
partita fuit, primum ut abolerentur quæ libro in novam ex veteri formam redacto
et relicto verborum ordine etymologico locum non amplius haberent; deinde ut
admoneretur de iis quæ falsa inessent operi ante trecentos annos condito et ma-
gnam partem e lexicis quæ tum ferebantur linguæ Græcæ composito; tum ut sylla-
barum mensura, quatenus de ea constaret, indicaretur; denique ut adjicerentur
non tantum voces significationesque omissæ, sed etiam receptorum testes vel om-
nino nulli vel non satis locupletes ab Stephano allati ut novis certisque augerentur.
Cujus operæ partem primam quum finibus, ut decuit, angustissimis contineremus,
sublata sunt fere ea tantum, quibus ad orationem continuandam usus erat Step-
hanus, quum singulorum verborum stirpes sub uno totas conspectu poneret, cetera
quæ non possent levi ejusmodi mutatione novæ operis formæ accommodari, cum
præfatione, ut scripta erant, sunt repetita. In vitiis autem notandis unum genus
errorum, cui crebrius quam ulli alii obnoxius fuit Stephanus, quum in originibus
verborum rimandis non caveret sibi ab ea ratione quam ipsi veteres Græci ad
grammaticos falsissimam perversissimamque propagarunt, nos prope totum inta-
ctum reliquimus, quoniam de universa etymologia sperare licet fore ut seorsum detur
locus agendi. In syllabarum porro mensura notanda ratio non est habita earum
quarum de temporibus constaret e sede accentus, neque necesse visum est ut in
singulis unius ejusdemque stirpis vocabulis, continua serie positis, repetenda nota-
tione prosodiæ periculum aberrandi augeretur. Ad supplendum autem locupletan-
dumque lexicon Stephanianum adhibita primum sunt ea omnia quæ plurimorum
inde a Daniele Scotto usque ad editores Britannos virosque qui novam hanc edi-
tionem suis aliorumve copiis ornarunt clarissimos eruditio et diligentia contulis-
sent, ita quidem ut suis quæque auctoribus restituerentur nominibusque eorum
signarentur non tantum verba ipsorum, sed etiam loci scriptorum ab singulis al-
lati: quam tamen rationem non sumus veriti relinquere sæpe in iis quæ a
grammaticis aliisque scriptoribus qui in omnium manibus versantur et facillimos
aditus habent, sumere cuius liceret qui constanti eos cura ad usum vocaret.
Deinde copiam hanc ab aliis congestam auximus ipsi adjiciendis primum nomi-
bus deorum, hominum, locorum, quorum Stephanus ejusque successores exiguam
partem nullo certo consilio asciverant, a nobis ita suppletam et amplificatam ut
Græca quidem quæ reperissemus omnia, barbarorum autem fere ea tantum admit-
teremus quæ Græcam non barbaram speciem præ se ferrent, ceterum minime solli-
citi essemus de quibusvis oppidulis vicisque Libycis vel Hispanicis, quorum incerta
et obscura apud unum alterumve scriptorem memoria superaret, conquirendis.
Quanquam enim jure postulari posse putavimus ut in linguæ Græcæ Thesauro
expositum esset quid de genere, flexione, prosodia, forma denique Græca nomi-

num etiam exterorum a scriptoribus Græcis disci aut posset aut non posset, præsertim quum barbara vocabula multa, a probatissimis scriptoribus memorata, excludi nullo modo licuerit, cavendum tamen ab altera parte fuit ne copia modum excederet. Et putamus nos in hac re ita versatos, ut si quando fines hic positos migravimus, cum ratione migratos appareat. Post hæc curæ fuit ut voces significationesque nondum notatæ ex omni ævi scriptoribus inde ab initiis literarum Græcarum ad earum usque interitum collectæ adderentur : in quo genere etsi ne quarti quidem vel adeo quinti decimi seculi magistros licuit aspernari, Byzantina tamen et Græco-barbara, id est quæ formam vel originem referrent novi Græcismi propriam, omnino sunt exclusa, nec nisi parce modiceque ad veterem illustrandum adhibita. In exponendis autem significationibus testibusque earum enumerandis quum Stephanus non severiorem ceteris qui circum illa tempora erant lexicorum conditoribus legem sibi scripsisset vel originis vel ætatis observandæ, si, quod sane veremur ne factum sit identidem, lucidus amborum ordo in hac editione magis quam in principe, finibus longe arcioribus circumscripta, turbatus et confusus esse reperitur, hujus rei Stephanus quidem aliquam, nos vero culpam vix ullam sustinemus, qui hæc aliaque incommoda interpolandi operis ante tot annos conditi ita sensit ipsi, ut sæpe mallems novum de integro parare licuisse Thesaurum, cui condendo ita adhibendus esset antiquus, ut Stephanus ipse decessorum opera esse usus deprehenditur. Quod si ab hac parte ipsa ratio operis quod nobis instaurandum fuit culpam a nobis, ut speramus, defendet, non magis illud vitio nobis datum iri putamus quod in nominibus vocabulisque explicandis rationem grammaticam magis quam enarrationem rerum ex aliis disciplinis petitam et nihil ad linguæ cognitionem attinentem videndam esse censuimus.

Hanc talem operam si in prima hac ejus parte ita præstitisse videbimur, ut quædam commodius institui, alia politiora et perfectiora, pleraque omnia longe copiosiora dari potuisse judicentur, sunt hæc ea ipsa quæ tempore et spatio minus arcto conclusos efficere nos potuisse non dubitamus, nunc in illud tempus differimus, si quando ad opus tali fere qua inchoatum est forma perfectum redire licebit.